

Hát ha jó – Literature in flux

irodalmi hajó és felolvasás, október 21.

Simon Márton
2011. 10. 28. 04:04

Néhány éve terjedt el ismerőseim körében a legenda, hogy királyválasztás lesz a Duna jegén, és csak írók indulhatnak rajta – ám mire beleéltük volna magunkat a dologba, kiderült, hogy valójában valami sokkal jobbról van szó. Egy felolvasós hajóútról végig a Dunán, majdnem az elejétől majdnem a végéig, ahogy kell. Erről az idén is megrendezett, Duna-menti nemzetek íróinak több hetes közös programjáról van tehát szó – sok megállóval, sok fellépéssel, sok eseménnyel. És komolyan, ehhez képest egy királyság ugyan mi?

Áttekintve a hajó – MS Stadt Wien, bár tudnék németül – elmúlt hónapos útját Bulgárián, Románián, Horvátországon, Szerbián (...) keresztül, valóban elképesztően gazdag napok állhattak a program résztvevői mögött. Az előadások és felolvasások témái szemmel láthatóan hangsúlyosan a közös európai identitástudat és néhány aktuális, a kultúra és a politika találkozási pontjai köré épültek. Volt néhány, amiről sajnálhatjuk is, hogy lemaradtunk, ilyen lehetett például a „Making future mythology”, vagyis *A jövő mitológiájának megalkotása* című felolvasás, illetve több filmvetítés, performansz, kiállítás.

A hajó egyébként a kiírt program szerint szeptember 23-án indult útjára Bulgáriából, és október 19-től 22-ig tartózkodott nálunk, mielőtt elindult volna Pozsonyon keresztül végcélja, Bécs felé, ahova e sorok írásának idején fut be, ha minden igaz. Azt szintén a programból tudtam, hogy az állandó fellépőknek számító Filip Florian, Nicol Ljubic, Peggy Mädlér és Vladan Matijević mellé a péntek esti felolvasásra betársul három magyar szerző is, vagyis nemcsak őket, de Lovas Ildikót, Rácz Pétert és Schein Gábort is látni/hallani lehet majd.

A péntek esti felolvasást egy kiállításmegnyitó, egy másik felolvasás, egy koncert és egy kerekasztal beszélgetés – a szólásszabadság helyzetéről Európában – előzte meg. A hajó utasai tehát nem télenkedtek, majd' egy hónap után sem.

A hajó – MS Stadt Wien – a kiírás szerint a pesti oldalon kötött ki, a Szabadság-híd és a Petőfi-híd között. Sajnos ennél pontosabb információk nemigen álltak rendelkezésemre, és komoly kutatómunkába került, hogy kiderítsem, valójában a régóta(?) fél(?)kész(?) CET mellett áll, az úgynevezett Nehru partnál. Arról, hogy a Nehru part épp felújítás alatt van és a nem lezárt fele fel is van már ásva, csak akkor értesültem, mikor odaértem, ráadásul közvilágítás híján sötétebb volt, mint Indira Gandhi gyilkosainak lelkében, de a hajó akkor már ott fénylett a távolban. Így késtem el. Bár talán ha 10 percet.

Filip Florian felolvasásakor értem oda – kétnyelvű esemény lévén ilyenkor a szerző is kiül, majd rövid, jelképes mennyiségű szöveg felolvasása után átadja a szót a helyi erőnek. Filip Florian esetében ez azért volt érdekes, mert a

felolvasott, bordélyházzal szülő részre igazán kíváncsi lettem volna az ő hangján – bár a magyar felolvasóhölgy is
rendben volt, természetesen –, akár angolul is. Csak mégis. Az utána következő Peggy Mádler felolvasása első
regényéből, amely a *Boldogság legendája* címet viseli, már jóval természetesebben hatott a magyar felolvasófiú
szájából. Utána Nicol Ljubic olvasott a tengerről, aztán Vladan Matijević hosszan és alaposan a Pink Floyd *Dark Side
of the Moon*járól. Az estét Rácz Péter és Schein Gábor versei zárták – Lovas Ildikót nem láttam, talán róla
lemaradtam.

És innentől lesz érdekes ez a királyság, mint kérdés. A program, ha el is volt dugva a Nehru part fái mögé,
tulajdonképpen jó volt. Kaptunk egy kis európaiságot csócsálnivalónak, ez egynek kimondottan jó. Az igazi
problémám az egész társaságon érezhető fáradtság volt, ami akkor szinte fásult unalomnak tűnt, aztán átgondolva
rájöttem, hogy valószínű csak a fesztiválózó kimerültsége, amelyet oly jól ismerünk mindannyian. Hovatovább nem
gondolom minden megértésem ellenére sem, hogy ez így rendben lenne, lévén egy ilyen nagy, ráadásul nagyságának
tudatában lévő rendezvény lehetőleg ne okozzon csalódást. Irodalmiak voltunk, a pókhálósabbik értelemben azok, és
szörnyen álmosak. Pedig nem egy briliáns szövegrész felvillant az este során, ez nem is kérdés. Az élet viszont épp
máshol volt – valahol tán épp fát döntött a hintó elé –, kitudja, akárhol.

Félreértés ne essék: a dunai irodalmi hajót nemcsak fontosnak, de jónak és sok szempontból hiánypótlónak érzem –
bár épp ezért lett volna jobb, ha jobb. De ez csak egy volt, talán belehúztam, van ilyen. Amíg nem lesz királyválasztás
a Dunán íróknak, addig várjuk szerintem ebből a következőt. Hátha.

Fotók: Bach Máté

A cikket a következő címen találhatja meg: <http://www.prae.hu/articles.php?aid=4263>